

BIBLIOTEKA

81H-32

N178

Bardhyl
Minxhozi

**NJE
LODER
PER
TE
RRITUR**

tregime

8JH-32
178

BARÐHYL MINXHOZI

LIBRARI
PILLOT
GJITHI TËRA

NJË LODËR PËR TË RRITUR

Tregime

SHTËPIA BOTUESE «NAIM FRASHËRI»

LENTET

Pastruesja e katit nuk mund ta kuptonte kurrësi përmbajtjen e vërtetë të atyre letrave që gjeti në dhomën numër 18. Megjithkëtë, ajo e ndjeu se diçka jo e zakonshme fshihej në ata rreshta. E pashë këtë në vështrimin ngulmues të saj, që sikur më thoshte: «Ja ç'na bëri ai miku yt i ngushtë». . . Po, mua më takonte ta mbaja atë shikim hetues e njëherit edhe kritik.

Ai kishte ardhur tek unë si gjithë bujtësit e tjerë. Mbante në duar dy valixhe të mëdha dhe në çast pata menduar se mos qe emëruar në ndonjë punë në qytetin tonë. Po qeshë gabuar. E nuk isha vetëm unë. Edhe të tjerë, sapo e kishin parë të zbriste nga autobusi, e kishin emëruar në disa punëra. Dikush e kishte marrë për regjisorin e estradës, një tjetër për drejtor të komunales, një

tjetër trajner të skuadrës së futbollit etj. etj. Si gjithmonë, unë kam privilegjin t'u jap fund i pari hamendjeve. Meqë jam sportelist në hotel, duan s'duan, të sapoardhurit janë të detyruar të regjistroheshin e të tregojnë qendrën e punës, datëlindjen, vendlindjen etj.

Sidoqoftë, më bëri disi përshtypje kur, pasi më përshëndeti me mirësjellje, i sapoardhuri m'u lut t'i gjeja një dhomë të mirë, sepse do të qëndronte në qytetin tonë plot katërmbëdhjetë ditë. E kuptoi habinë time dhe nxitoi të më sqaronte:

— Kam ardhur me leje të zakonshme. Dua të qetësohem. Këtë vit kam qenë i mbytur deri në fyt me punë. Vendosa t'i kaloj pushimet në një qytet të panjohur për mua dhe të largët. Thonë se largësia e madhe dhe e panjohura janë, deri në njëfarë mase, çlodhëse për të mbilodhurit. Për më tepër më kanë folur mirë për qytetin tuaj. Agronin, Agron Çanga më ka folur. Duhet ta njihni. Më duket se këtu ka lindur; ka kryer edhe shkollën 8-vjeçare.

— Po, me Agronin kemi qenë shokë fëmijërie, shokë shkolle, — i thashë unë. Pas këtij pohimi ai u bë më i afërt me mua. Ndodh rëndom që njerëz të panjohur të afrohen nga një i njohur i përbashkët, madje me mua kjo ndodh shpesh, aq, sa një shoku im këtë e ka shpallur si sëmundjen time kryesore profesionale.

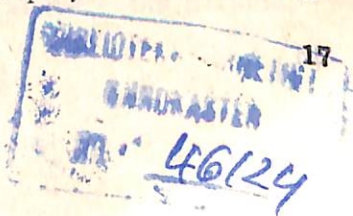
Nuk e mbaj mend se çfarë i thashë atë ditë ose dhe ndonjë ditë tjetër për shokun tim Agronin dhe qytetin tonë. Po që i kam folur mirë, për

këtë s'kam dyshim, se Agronin e kam të dashur, edhe qytetin po ashtu. Mirëpo, nga këto kopje letrash që u gjendën në dhomën e tij, e shikoj se paskam bërë gabim të madh. Duhet të isha treguar më i mençur, të mos i hapësja pa e njohur atij, të cilit Tahsimi, kryekamerieri i vuri nofkën «leja e zakonshme». Këtë nofkë e mësuan të gjithë klientët e kafenesë, sepse, në të vërtetë, njerëzit u habitën disi me një tip të tillë, që vjen e kalon lejen e zakonshme në një qytet të largët, pa asnjë të njohur, pa pasur asnjë të afërm. Të kuptohemi, jo se qyteti ynë s'është tërheqës, por. . . Nuk është as pikë klimatike.

Megjithatë ai dukej se tregonte interes për të njohur qytetin. Takonte njerëz të ndryshëm, bisedonte me ta orë të tëra, ama edhe në dhomë mbyllej shpesh. Një ditë e prita dy orë, ndonëse vetë më kërkoi të shkonim në muzeun e qytetit. Siç më tha më pas, e kishte zënë gjumi. Më paska gënjyer. Po, po, tani e kuptoj se ai nuk ka fjetur asnjë orë gjumë në qytetin tonë. Këto letra mjaftojnë për t'u bindur se ai, paskësh ardhur në qytetin tonë për shokun tim, Agronin. Për të shkruar të gjitha këto, mua do të më duheshin lejet e pesëmbëdhjetë vjetve. Megjithatë nuk duhet lënë kjo punë kështu. Duhet vënë gjërat në vend, dhe, i frymëzuar nga një qëllim i madh, nisa të shkruaja.

Shoku drejtor i GTV-së,

Është hera e parë, pas përfundimit të shërbi-

mit ushtarak, që po shkruaj një letër. Por u detyrova nga një ngjarje e shëmtuar e punonjësit tuaj, që quket Saimir Xhevi, ose, siç e thirrëm ne këtu, «leja e zakonshme». Ai paska qenë një njeri, jo, ose s'duhet të jetë njeri...

Jo, nuk është gjë kështu. S'ia thënkam dot. Po më dalin fjalët e gruas. Ajo thotë se unë di të shkruaj vetëm emra, data e profesione. Njeriu u dashka të ushtrohet edhe për të shkruar letra. Se ja, vjen një ditë dhe të takon të ndeshesh me njerëz si «leja e zakonshme». Se i ka shkruar bukur, dreqi, letrat e tij, bile me fjalët e mia. Nuk e di njeriu se ku e ka të mirën. Vjen tjetri nga ana e anës, e bën shok, i jep nja dy-tri kafe, të pyet ashtu kot; dhe ulet i shkruan historitë e tua sikur të ishin të Napoleon Bonapartit. Nailja, pastruesja e katit, edhe po t'i ketë lexuar letrat e «lejes», nuk do t'i ketë shkruar ndër mend se ajo që shkruhet... ishte një ditë e bukur me diell, kur Agron Çanga, së bashku me një shokun e tij të ngushtë, futën në orën e mësimt një qen të tërbuar. Qëllimi ishte për të trembur mësuesen e muzikës, e cila i kishte shumë frikë qentë në përgjithësi, pale ata me shenja tërbimi. Agron Çanga ishte organizatori kryesor në këtë veprim të shëmtuar, që solli pasoja të dhimbshme për të ardhmen e mësueses, e cila edhe sot e kësaj dite ndodhet në një gjendje të pashërueshme psikike, duke shfaqur shenja alergjike ndaj të gjitha kafshëve me katër këmbë etj. etj. . është një gënjeshtër me brirë.

Unë nuk ia tregova kështu atij. Lëre pastaj që në qytetin tonë nuk mbahet mend të jetë tërbuar ndonjë qen, të paktën këto 25 vitet e fundit. Hej, bela, një kone e vogël ishte ajo që unë me Agrosin e futëm në oborrin e shkollës. Kones akoma nuk i kishin dalë dhëmbët. Për këtë arsye, qeni vetëm sa lehu nja pesë-gjashtë herë ashtu kot, si qen që qe, po mësuesja e muzikës, e pamësuar me kafshë të këtij lloji, u frikësua e mendoi se mos e kishin mësuar qenin për të sulmuar atë. Ishte kjo arsyeja që na çoi në drejtori, ku na i zgjatën pak veshët me dashamirësi, me qëllim që të mos e përsëritnim më këtë «gabim pedagogjik», siç e përcaktoi drejtori ynë i shkollës. Me një fjalë, kjo është historia e qenit, për të cilin nuk e kuptoj përse duhet njoftuar tani, pas një çerek shekulli, një zyrë kuadri.

Nejse, ai e bëri të vetën. Tani më takon mua të bëj timen. Duhet filluar edhe një herë nga e para:

Shoku drejtor i GTV-së,

Nuk mbahet mend qëkurse e kam shkruar letërën e fundit, pra, duhet ta kuptoni se një problem shumë i madh dhe i rëndësishëm më ka shtyrë për t'ju nisur këtë letër. Punoj si sportelist në hotel «Mimoza». Po, do të thoni ju, shoku drejtor, cili është ky problem i rëndësishëm? Punonjësi juaj, Saimir Xhevi, gjatë qëndrimit në hotelin tonë ka kryer shumë veprime të shëmtuara. Përveç dy peshqirëve e dy sapunëve ai ka përvetë-

suar, në dhomën nr. 18, katër jastekë, gjasktë bantanie, tre dyshekë. Për këtë arsye merrni masat e duhura...

Përsëri nuk më duket se ka dalë aq mirë. Natyrisht e kam të vështirë ta arrij «lejen e zakonshme», se atë e ndihmon edhe shkolla e madhe që ka bërë. Sikur të pushoj pak dhe të nis nga e para?! Jo, nuk duhet ndërprerë! Kjo punë kërkon vullnet e bindje të fortë, siç bëri ai, që këmbënguli katërmëdhjetë ditë me radhë. «Leja e zakonshme» kishte fantazi, po dhe unë do ta gjej! Bile ma merr mendja se kjo lloj fantazie nuk duhet t'i mungojë asnjë njeriu që di shkrim e këndim, mjafton që të njihet me letrat e «lejes së zakonshme».

.... Mësuesja e gjuhës hyri në klasë me regjistrin në dorë, por asnjëri nga nxënësit nuk lëvizti nga vendi. Ata kishin ulur kokat mbi banka. U foli me zë të lartë që të ngriheshin në këmbë. Përsëri asnjëri prej tyre nuk lëvizti. Kur e pa kështu, ajo përplasi njëherë fort takat e larta të këpucëve në dysheme duke turfulluar e drejt e në drejtori. Pas disa minutash në klasë erdhi drejtori, që njihej si njeri me autoritet. Edhe ai u foli nxënësve me zë të lartë, por edhe këtë herë nxënësit vazhduan të qëndronin si më parë, të ngurtësuar. Pas kësaj, drejtori dha urdhër që të thirrreshin të gjithë prindërit në shkollë dhe të bëhej një mbledhje e zgjeruar urgjente e këshillit pe-

dagogjik. Ndërkohë në shkollë ishte marrë vesh lajmi se ç'po ndodhte në klasën e V-c. Njëri nga nxënësit e një klase tjetër guxoi të futej në klasë dhe të prekte njërin nga ata të klasës V-c. Ai u tmerrua kur pa që koka e tij nuk lëvizti fare. Doli me vrap nga klasa duke bërtitur: «E gjithë klasa V-c ka vdekur, klasa V-c ka vdekur!»

Kaq u desh që në gjithë qytetin të krijohet një alarm i vërtetë. Prindërit ndërkaq ishin njoftuar dhe morën vesh lajmin e kobshëm gjatë rrugës për në shkollë. Nuk vonuan dhe aty ua mbërritën autoambulancat me sirenat e tyre të mpreshta të alarmit. Tërë qyteti u ngrit në këmbë. Disa thanë se kishte rënë zjarr në shkollë. U panë të vraponin andej njerëz me kova e legenë në duar. Të tjerët, me kazma e lopata. Braktisën njerëzit punën. Mendoni ç'dëm ekonomik u shkaktua. Siç u mor vesh më vonë, të gjithë këtë zallamahi e kishte bërë Agron Çanga, i biri i farmacistit të qytetit. Ai, në një nga pushimet e orëve të mësimi, kur nxënësit po hanin mëngjesin, u tha shokëve të tij: «Kalamaj, kush do të hajë karamete të bardha?» Fëmijët e paditur nxituan, kush e kush të provonte karametet e bardha, që nuk ishin tjetër, veç medikamente që të vinin në gjumë... Vetëm pas 13 orësh fëmijët u zgjuan nga ai gjumë tronditës dhe së bashku me ta dhe autori Agron Çanga. Ishte ky fakt që dhe vetë ai e kish përdorur ilaçin e gjumit, që e shpëtoi Agron Çangën nga përjashtimi përgjithmonë nga shkolla. Drejtoria e shkollës u mjaftua me një vërejtje të rëndë, ndër-

sa të atit iu dha paralajmërim për pushim nga puna nga përgjegjësi i farmacisë. Po braktisja massive e punës bëri që plani i rrethit atë muaj të mos realizohej. Është dhe kjo ndodhi që flet për një të kaluar të dyshimtë të Agron Çangës, për shpirtin aventuresk të tij, prandaj. . .

Më bukur s'ka si të shkruhet kjo histori! E si ta kuptojnë të tjerët, kur edhe Nailja, pastruesja e hotelit, djali i së cilës ka qenë një nga ata që dremitën në klasë dhe që u ngritën pas dhjetë minutash me ujë të ftohtë, kishte vënë alarmin kur e lexoi. . . Çudi e madhe! Nga dhjetë minuta gjumë, në 13 orë! Shto pastaj zjarrin, kovat, legenët, mbledhjen urgjente të këshillit pedagogjik, autoambulancat, mosrealizimin e planit si rreth etj. . . Tani e them me plot gojën se duhet shkruar një letër më e fortë për «lejen». Duhet shkruar patjetër ndryshe, një letër më tronditëse:

Shokut drejtor të GTV-së,

Unë që po ju shkruaj këtë letër jam i pari në fisin tim, që nga fillimi i shekullit e këtej, që po gatitem të merrem me një problem të një rëndësie të madhe. Puna ime, si sportelist i parë në hotelin me emrin e bukur «Mimoza», më ka bërë shumë të njohur në të gjitha anët e vendit.

Para disa kohësh, kur erdha në mëngjes në punë, më thanë se në dhomën nr. 18 ka hyrë një njeri që kishte ardhur ta kalonte lejen e zakonshme të ne, në hotelin tonë. Ishte hera e parë që ndodhte një gjë e tillë. Bashkë me përgjegjës